

Петя Дубарова
Там някъде...

Там някъде в облаци, в луди лози,
от мигли запазили дъх на сълзи,
от морския дом на соления рак,
от някакъв стар, омагьосан син бряг

внезапно се ражда и тръгва към мен
(когато не е нито нощ, нито ден)
не плах, сивоок, бледосинкав и тих,
а жив, поразяващ, неистов мой стих.

Аз падам във двете му властни ръце
и моето момичешко пъстро сърце
вибрира в мен като щастлива пчела,
Не чакам познатото тръпно „Ела“!

Аз тръгвам след него и знам, че е мой,
на моите мисли блестящият рой
то грабва. Къде съм? Сънувам ли? Аз
попадам във някакъв бронзов Бургас.

Слънце с магия на златен фонтан
изригва от мекия свод разлюлян.
А някаква матова странна зора
ме прави щастлива и нежно добра.

Дълбоко във хиляди живи води,
в делфини, в звезди, невидени преди,
в събуждане кратко на морския фар
откривам учудена някакъв чар.

Защото до мене, разгърден и бос,
реален и жив като ден и въпрос,
е моят стих – трескав и толкова млад,
единствен обичан, единствен мой брат.

Аз следвам на времето светлия ход
и искам, как искам след можа живот
пак някой да трепне, внезапно спасен,
открил в моя стих своя пристан зелен.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Аз и морето“, издателство „Георги Бакалов“, Варна, 1980

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5988>]